

אריאלה בהלול-דימנד

אשה עיפה
ואין שומע.

האשה עיפה.
ואישה

מכנס בתוך כרסתו, יונק
את זמנה השאול
אל פנים בטנו
שאינה עולה
ואינה יורדת
על נחיל זעתה.

היא מתפוצצת.

אינה מתרחמת

אל תוך האיש שבו לע את זמנה השאול.
והוא כמשיג את הגבול שלה

היא לא יכולה במלים

להוציא עצמה

מבטן האיש.

ואינה יכולה לעשות עצמה

סיפור

אחרי כמה חדשים
אמרת: "היא הלכה ממני."
לא ממך הלכה.

צמחו לך בגוף זרועות.
מסבכות.

סמנת את הגבול
שלה היא

לא הסכימה לעמוד בתוך סימן הגבול

היא בתוך עצמה עמדה

על שלה.

כפות רגליה שהיו קטנות
גדלו

לא יכלת לקחת ממנה את דריסת רגליה.

שמת עצמה בתוך נעליה. לא היה מקום.

השאירה לך את נעליה

ופסעה בכפות רגליה למעבר הגבול שלה.

נועה טנאי

שיר לילה

עיפתי אותך בדבורים

עכשו מנח לידי גבה

הטלוויזיה מיגעת

סדרתי את עצמי בכדורים

חלקם לאזון

חלקם ל"ארגון האשר"

כבר לא יאשפזו אותי תקיץ

אני מאשפות בחדרי,

בציורי, במלים שאני זורקת חפשי

ולא מסננת

ולא מתארגנת

לא עם עצמי ולא עם אחרים

שוב אני חשה ברע

לא, אל תקח אותי לחדרי מיון

שלא אתאשפז שוב

במחלקה פתוחה

שב לצדי ונדבר

מחר אלך לים

לארגן לי הראש

עם ובלי כדורים לאשר

ילד שצריה להזין

אם אוכל

אמצא עבודה

זמנית או קבועה

שלא אפול

תהום קרא.

דברתי אליה

דברת עם עצמה

הטלוויזיה דברה.

היתה בינינו אי הבנה בסיסית

מתמשכת

כמו במסע מפרך

דברתי אליה

רצית לעשות אהבה

הטלוויזיה שתקה.

מה לי שירה?

חסר המנוחה שלי -

לכן אתאפר

אלבש מסכה

ואצא לרחוב

שכן הרחוב סובל אותי

עצים בני אדם זרים וחנויות

מרשם טוב

במקום "לורינו".